

заможните новозагорци, които са за възстановяване на Нова Загора на старото ѝ място – по-близо до железопътната гара (Койчев 1993, 293-302). През 1883 г. околийската управа утвърждава градоустройствения план на инж. Либор Байер и обсъжданията относно местоположението на града приключват.

В административно отношение Нова Загора за кратко време през 1878 г. е окръг в Сливенска губерния, след Берлинския конгрес влиза в състава на Старозагорски окръг, в границите на Източна Румелия, а след Съединението през 1885 г. – на Българското княжество. Градът е център на околия с 47 общини, по-късно увеличени до 55. В следващите години нараства и броят на населените места в Новозагорска околия – от 51 на 55 и 65.

За период от две години градът не само възстановява, но и надвишава броя на жителите си отпреди Освобождението. Населението на Новозагорска околия по данни на Дирекцията на финансите на Източна Румелия през 1880 г. е 29088, а жителите на Нова Загора са 2541. От тях българите са 1814 (71.1%), турците - 501 (20%), циганите 226 (8.9 %) (Статистически календар 1882, 91-92).

През следващите години преброяванията на населението в Източна Румелия, Княжество и Царство България, доклади на окръжния началник в Стара Загора и др. показват устойчиви темпове на нарастване на новозагорското население:

Таблица 1 / Table 1

Население на град Нова Загора 1880 – 1938 година

Population of the town of Nova Zagora for the period 1880 – 1938

Година Year	1880	1884	1887	1892	1900	1905	1910	1920	1926	1934	1938
Население Population	2541	3647	3771	4401	5125	5878	6518	7710	9873	9552	10014

Изследователите на българския град след Освобождението анализират процесите в него и съпоставят фактите. Анастас Иширков в студията си „Характерни черти на градовете в Царство България“ поставя Нова Загора на пето място в групата на големите и средни градове в Царството по ръст на населението за периода 1900 – 1920 г. - след София, Бургас, Айтос и Радомир (Иширков 1925, 22).